

ÉVKÖZI 5. VASÁRNAP

1-4 oldal

Olv.: Iz 6,1-2a.3-8 – 1Kor 15,1-11 – Lk 5,1-11

KOZMA IMRE OH ATYA SZENTMISÉJÉRŐL***Szentmise bevezetése***

Kedves Testvérek! A Naprendszer azokból a bolygókból áll, amelyeket a Nap vonzóereje tart egybe, és ezek a bolygók mind a Nap körül keringenek. Az Egyház azoknak a hívőknek a közössége, akiket Krisztus vonzó szeretete tart össze, és ezek az emberek – mi, Ti, Önök – annak az Istennek a szeretetét fogadjátok el, amely isteni szeretetben összetartozunk, egyek vagyunk, egymásnak testvérei.

Ezen a mai vasárnapon kérjük a Jóisten kegyelmét, hogy tudjunk engedni az Isten vonzó szeretetének és engedjük, hogy az Isten szeretete átalakítson bennünket, újjászülessünk ennek a szeretetnek az erejéből, és egymásnak igazi testvérei tudjunk lenni hitben és szeretetben.

Ezen a mai vasárnapon különösen Dórára gondolunk, mert ehhez a közösséghez tartozik Ő. Neve napja van, kedves Teodóra, ma Dóra van: Isten ajándéka. Köszönjük szépen az ajándékot, Isten ajándékát, amely általad jelen van a családotban meg ebben a közösségben.

Szentbeszéd

Kedves Testvérek! Mi a krisztusi szeretet vonzásában éljük a mindennapjainkat. Ezen a mai vasárnapon azért kellene imádkoznunk, hogy valóban ez a vonzó krisztusi szeretet töltse be az életünket. Több legyen annál a mi életünk, mint vasárnapi szentmisehallgatás, vagy részvétel, inkább ma így fogalmaznék, hiszen Krisztus általunk a világban akar jelen lenni, megváltó szeretetét akarja mindennapivá tenni általunk ebben a világban.

Kevesen vagyunk? Egyre kevesebben sajnós. Mert vannak olyan idők a történelemben, amikor nem kell az Isten. De pontosan ezek az idők szólítanak bennünket még inkább, hogy tudatosítsuk önmagunkban, hogy mi az Egyház vagyunk, hogy a mi közösségünk az az Egyház, amelynek azt ígérte Jézus Krisztus: a pokol erői sem tudnak rajta erőt venni. Legfeljebb mi engedjük, hogy elsodorjon bennünket ez a világ, vagy egyszerűen a karjaiba vetjük magunkat ennek a világnak. Mi nyilvánvalóan egészen másképpen szeretnénk gondolkodni. Még akkor is, ha én is minden nap siratom azokat, akikért odaadtam és akiknek odaadtam az életemet, és nem látom őket.

Mindenesetre ma azért imádkozunk, mert ez az Egyház mi vagyunk. Testvérek, az Egyház a krisztusi szeretetet teszi jelenvalóvá, amely megváltó szeretet. Mert az Istennek fontos az ember, az Isten azt akarja, hogy mi boldogok legyünk, és ne felejtsük el: a boldogság az üdvösség előszobája. Csakhogy a boldogság – fogalma szerint – a jócselekedetek nyomán született lelki béke. Ne tévesszük össze a boldogságot ilyen-olyan érzésekkel meg ilyen-olyan örömeccékkkel. A boldogság lelki béke, a jócselekedetek jutalma, és az ember a jócselekedetek révén az Isten országában él. Már most, hiszen a földi élet megkezdett örök élet, nem lehet az életet elválasztani egy földi életre meg egy utána lévő életre. Az élet egyívű, Isten szeretetében születik és befejeződik, ad az Isten otthont önmagában.

Kedves jó Testvérek, ezen a mai napon mindenképpen arra kell gondolnunk, hogy ez az Egyház sok kritikát kap a pogányoktól, igen sokszor még a magukat hívőnek megkereszténynek mondók is fanyalognak az Egyház miatt. És bele se gondolunk abba, hogy az Egyház ő, a fanyalgó, az Egyház ő, akit megkereszteltek, akinek küldetése van.

Ne felejtsük el: az Egyház isteni mű, Isten akarja, hogy minden ember üdvözljön. Ezért lett emberré értünk Jézus Krisztus, és Jézus Krisztus által megjelenik számunkra az Isten. Istent sosem látta senki, olyan az Isten, amilyen Jézus Krisztus volt, Istent sohase hallotta senki, Jézus Krisztus az Isten szava. Hogy milyen az Isten szeretete, arról csak elképzelései voltak a világnak, az embereknek. Olyan az Isten szeretete, amilyen szeretettel szeretett bennünket Jézus Krisztus. És ugyanakkor ennek az Egyháznak a mindennapjai a mi szeretetünkben vannak jelen az életben.

Persze sok minden miatt kritizálják az Egyházat, többek között emiatt is, hogy túlságosan is emberarcú ez az Egyház. Hát persze, hogy az, olyan arca van az Egyháznak, amilyen arca az embernek van, az Egyház arca olyan, mint a Ti arcotok. Olyan, mint az arcotok a családotokban, a munkahelyeteken, egyáltalán a mindennapjaitokban. Mennyi kritikát kapunk magunk miatt, mert Isten emberarcú Egyházat akart. És akkor, amikor elkezdénénk azért kritikus hangot megütni, mert mi mindig Isten körül pörgünk, mint ahogy az égitestek, ahogy említettem, a Nap körül a Nap vonzása miatt – hát nem is olyan nagy kritika, ha ezt mondják, hogy mi mindig Isten körül forgunk. Csakhogy ezt a pogány világ úgy mondja, hogy ez az Egyház mindig lemarad, ez az Egyház mindig elkésik, ez az Egyház izgatja az emberek lelkiismeretét, ez az Egyház hallgat, amikor szólnia kellene, ez az Egyház szól, amikor jobb volna, ha hallgatna, ez az Egyház védi a házasságot, ez az Egyház a magzatnak a jogát hangsúlyozza és minden embernek a jogát. Izgat, nem úszik az árral, máskor meg azt mondják, éppúgy úszik az árral, mint a világ, az Isten nélküli világ.

A francia forradalom idején, a forradalom kitörése után nem sokkal a párizsi tanács meghozta a döntést: Párizs megyéjében minden templomtornyot le kell rombolni – az egyenlőtlenség miatt, kiemelkednek a tornyok... Ma le kell szedni a kereszteket a falról az „egyenlőség” miatt, hogy nehogy a muszlimokat sértsük. Le kell dönteni a kereszteket az utak mellől, a templomtornyokról is üssük le a kereszteket, mert zavarja a másképpen gondolkodókat.

Testvérek, az Isten azért lett értünk emberré, hogy minket emberi szeretetével, emberi ragaszkodásával, emberi szavaival öleljen át. Hogyan lehetne folytatni ezt a művet, ha az Egyház tagjai nem az emberek lennének? Ezt az isteni szeretetet csak az ember tudja megmutatni a másik embernek. Ha erről lemondunk, ha nem kell Egyház, akkor megint lehet találgatni, és a pogány embernek ez kell. Az az igaz, ami az ő igaza, azt fogadja el, amit ő akar elfogadni, nincs igazság, nincs igazodási elv, mindenki azt tesz, amit akar. Arról nem is beszélve, hogy mennyiszer kapjuk meg a kritikát mi, akik hívő emberek vagyunk.

Olyan szívesen bevezetném egyszer ezeket az embereket egy gyümölcsös kertbe, jöjjenek el ezek a nagy kritikusok, akiknek nincs békéjük miattunk, mert mi olyan gyarló meg esendő emberek vagyunk, megállítani őket egy almafa előtt és kijelenteni azt, hogy ezt az almafát ki kell vágni, mert ott van az almafa alatt a rengeteg kukacos alma. Isten ments! – biztos, hogy ez lenne a szavuk, hiszen tele van almafa gyönyörű, egészséges gyümölcsökkel, dehogy vágjuk ki a fát. Miért hullik, miért férges? Mert megfertőződött, és akkor amikor a gyarlóságainkat, gyengeségeinket kritizálják, valóban van benne igazság, mert engedünk a csábításnak. De azért ne feledjük: ennek az Egyháznak gyümölcsei vannak.

Talán sajátos a mostani vonatkozás, amit mondok éppen a mai evangéliumra hivatkozva. Péter azt mondja Jézusnak: a Te szavadra. Testvérek, erről van szó, hogy az a Péter, aki olyan

gyarló és esendő ember, aki ennek az Egyháznak a feje lesz, ez a Péter nagyon jól tudja azt, hogy az ember milyen esendő – mindegyikünk. De ez csak abban az esetben igaz, ha mi úgy gondoljuk, hogy föl tudjuk építeni a magunk világát Isten nélkül is, nincs szükség az isteni értékekre, nincs szükség az isteni igazságokra, megépítjük mi a magunk paradicsomát itt a földön. Hát tessék körülnézni itt a paradicsomban...

A Te szavadra – mondja Péter, és akkora fogás volt, hogy elképzelhetetlen. Mert az Egyház nem csupán emberi erővel bír. Ha mi igazán hívő emberek vagyunk, ha mi igazán eljutunk oda, hogy a „Te szavadra”, ha a mi életünkben valóban megjelenik az Isten igazsága, az Isten szeretete, az Isten jósága, akkor ez az Egyház meg tudja szőni azt a hálót, ami védőháló, ma így mondják ezt: szociális háló.

Hiszen ezek halászok – ez is egy izgalmas társítás, amit hallottunk a mai evangéliumban –, a háló halakat fog, amely halakat megeszünk. Csakhogy azt mondja Jézus annak a Péternek, aki ezt a vallomást teszi: „a Te szavadra” – mint ahogy az olvasmányban hallottuk Izajásnak a vallomását: „itt vagyok, engem küldj, Uram” –, emberhalász leszel Péter, életre halászol embereket. A szeretetből, istenszeretetből és emberszeretetből megszövőd a háló, és ebben a világban ezáltal biztonságot, védőhálót biztosítasz az embereknek.

Testvérek, ez az Egyház – ha így tetszik – védőháló, istenszeretet, emberszeretet világa, még akkor is, ha gyarlók és esendők vagyunk, néha nagyon is kísért bennünket a világ, de ugyanakkor mégiscsak ismerjük az istenszeretet erejét és az emberszeretethez a csodáját. És ha mi ezt tudjuk képviselni, akkor ennek a világnak van jövője, akkor ennek a világnak van biztonsága, és ezt csak az Egyház tudja megadni.

Nem véletlen az, hogy az egyházi közösségek mekkora ajándékot jelentenek a társadalom mindennapjaiban. Nem véletlen az, hogy ahol helyesen gondolkodnak, ott minden segítséget megadnak ehhez a szociális háléhoz – ami nem a hitetlenek hálója, mert az egész szociális háló annyit ér, amennyit, ha nincs Isten. Egyedül az egyetlen háló, ami megvéd, ami fönntart, ami az életet jelentheti, az, ami az istenszeretet és emberszeretet világát hozza el közénk.

Testvérek, az Egyház isteni mű. Valóban, ennek az Egyháznak emberarca van, és az Isten kockáztat, az Isten jobban kockáztat, mint mi, az Isten jobban bíz bennünk, mint mi önmagunkban meg egymásban. Egyszerűen azért, mert ember nélkül nem lehet új világot teremteni, és az új világ vagy bennünk születik meg, vagy sose lesz meg. Mert az új világ valóban ezt jelenti, hogy a világban jelen van a megváltó Isten jósága, a megváltó Isten nagylelkősége, a megváltó Isten irgalma, a megváltó Isten szeretete.

Hát, én nem tudok Önöknek, Nektek többet kívánni, mint azt, hogy tudatosítsa mindenki magában, mit jelent ehhez az Egyházhoz tartozni, mit jelent emberi arcunkat formálni és alakítani. Nem maszkokkal, ne erre a maszkra gondoljunk meg cirkuszi maszkokra, hanem a lelkünk formálására meg alakítására. És aki ezt egyszer megsejti, az Izajásnak az utódja: „engem küldj el”, az Péternek az utódja és az összes többi apostolnak az utódja, akik amikor Jézussal találkoztak, akkor tudták, hogy egyetlen útjuk van, amely a másik emberhez vezet szeretetben és nagylelkűségben.

+ *A M E N* +

Szentmise befejezése

Kedves Testvérek, ezen a héten pénteken, 11-én lesz a Betegek Világnapja, este fél 6 órakor nagy szeretettel ajánljuk fel a betegekért a szentmisét, kérjük az ő számukra az Isten bátorító és erősítő kegyelmét.

A mi közösségünket érintő kérdés: bizonyára mindenki tudja, akinek illik tudni, hogy Anna testvérünk meghalt, aki évtizedeken át a vasárnapi ígehirdetést halála előtt három hónapig minden alkalommal leírta és több száz példányban szétosztotta. Már voltak, akik csak azért jöttek ide vasárnap, hogy átvegyék ezt az üzenetet. Hát, ez is furcsa gondolkodás, de mindegy. Elment 96 éves korában. Isteni kegyelem, hogy ilyen erővel és ilyen tiszta tudással tudta ezt a nem kis munkát végezni. Rendkívüli szellemi adottságai voltak, aki fiatalabb korától ismeri, az tudja ezt. A gyászmisével egybekötött temetése itt lesz a kápolnában. Először úgy gondoltam, hogy pénteken, a Betegek Világnapján, de azért az egy más üzenetet hordoz. Utána való héten, 17-én csütörtökön a fél 6-os szentmisét ajánljuk fel érte, és ennek a szentmisének a keretében búcsúzunk el tőle és végezzük el a gyászszertartást, aztán másnap helyezzük el – már nem közösségben, hanem két-három ember jelenlétében – az ő hamvait egy templomnak a kriptájában. Tehát szeretném, hogy tudja, aki akarja tudni és akinek van adóssága felé. Sokaknak, bár igen sokan nincsenek itt, amióta ezt ő nem írja, jó páran el is tűntek, hát ilyenek vagyunk mi, emberek.

Most pedig a szentmise után, tekintettel arra, hogy a héten Szent Balázs püspöknek volt az ünnepe, ezen a napon Balázs-áldásban részesülhetnek azok, akik ebben hisznek. Végeredményben minden áldás isteni áldás, a teremtő Istennek életigenlő gazdagsága, jósága és szeretete. Aki erre igényt tart, az fogadja el Szent Balázs közbenjárását és kérje a Jóisten igenjét az életére. Most a szentmise után történik ez.

+ *ÁLDÁS* +